

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8640 van 14 juni 2012
in de zaak A. 204.973/XIV-34.260**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 24 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 79.831 van 20 april 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 1 juni 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie door het bestreden arrest zou zijn geschonden. Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en

goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk vervolgingsproblemen heeft, is de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte stelt dat “verzoeker kritiek uitoefent op de toepassing van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet”, aangezien uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat de verzoeker dergelijke kritiek heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, blijkt uit diezelfde stukken dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de commissaris-generaal wel degelijk heeft verzocht om de asielaanvragen van Albanese onderdanen bij voorrang te behandelen. Zoals de verzoeker in zijn enige middel terecht aanvoert, heeft artikel 52/2 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking op de procedure voor de commissaris-generaal. De kritiek dat er door de verwijzing in de aanvankelijk bestreden beslissing naar die bepaling aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aangegeven dat de zaak snel moest worden behandeld, mist dan ook juridische grondslag. De beslissing om toepassing te maken van de schriftelijke procedure zoals voorzien in artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt dan ook niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. Bovendien werd de verzoeker, zoals in het bestreden arrest terecht wordt opgemerkt, wel degelijk gehoord. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over de volle rechtsmacht beschikt, voorziet artikel 39/2, §1, van de Vreemdelingenwet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69

en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond en om bovenvermelde reden dient er niet te worden ingegaan op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien juni tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams